

endelig heller ikke synderlig gunstigt for de Købmænd, som Brugsforeningerne skulle konkurrere med. Dette er, indrømmer jeg, en reel Indvending, i hvert Fald har jeg kunnet modtage Ændringsforslaget.

Jeg skal nu give en Oversigt over den finansielle Virkning af disse forskellige Ændringsforslag. Ved at give Afkald paa Skat af Skatten tabe vi 460,000 Kr. Børneafdragene give en Mindreindtægt af 175,000 Kr. Bestemmelsen om den bymæssige Bebyggelse og de forandrede Bestemmelser om Foreningerne give et Tab af omtrent 65,000 Kr. Det bliver i alt et Tab af omtrent 700,000 Kr. Overfor dette staar en Gevinst ved Ændringen i Bestemmelserne om selverhvervende gifte Kvinder og udenfor Hjemmet arbejdende Børn. Det er ganske skønmæssigt, hvad man vil anslaa den til, men vi have i Ministeriet ment at kunne sætte den til omtrent 75,000 Kr. Endvidere giver Forhøjelsen af Formueskatten omtrent 565,000 Kr. Der vil altsaa blive en lille Difference paa omtrent 60,000 Kr. i Statskassens Disfavør, en Difference, som jeg dog i dette Tilfælde ikke skal lægge nogen Vægt paa, fordi den fremkommer ved at operere med Tal, som kun kunne opstilles med en høj Grad af Omtrentlighed, ikke kunne opstilles med en saadan Sikkerhed, at man er berettiget til at lægge stor Vægt paa en saadan Difference. Jeg mener, at man alt i alt kan sige, at der ved disse Ændringsforslag omtrent skaffes finansielt Vederlag for det, man opgiver.

Af de øvrige Ændringsforslag skal jeg omtale Nr. 6 om den Adgang, der derved aabnes til at forøge Indkomst- og Formueskattens Procent paa de aarlige Finanslove. Jeg skal ikke komme langt tilbage i den principielle Drøftelse af dette Spørgsmaal, som vi have omtalt udførligt baade under Finanslovens første Behandling og under Skattelovens første Behandling. Jeg er vedblivende en bestemt Modstander af det Princip, som er udtalt i det af de Radikale stillede Ændringsforslag, hvorefter man fastsætter et Grundbeløb, om hvilket man ved, at det er for lavt, og som saa aarlig skal forhøjes paa Finansloven, hvilket vil sige, at man hvert Aar skal staa i en Situation, hvor der paa Finansloven skal kæmpes om Balance eller ikke Balance i Statshusholdningen. Af en hel anden Karakter er det af det ærede Flertal stillede Ændringsforslag, som kun gaar ud paa, at for saa vidt man vil gaa udover det Grundbeløb, som af Regerin-

gen anses for at være tilstrækkeligt til i Forening med Besparelserne og de øvrige af Indtægtslovene flydende Beløb at tilvejebringe Dækning for Statens Fornødenheder, ikke blot for dette enkelte Aar, men ogsaa for de Aar, man nogenlunde kan overskue, og kun hvis man sætter sig for betydelige nye Statsudgifter, skal Dækningen derfor komme ved en procentvis Forhøjelse paa Finansloven af Indkomst- og Formueskatten. Det er noget ganske andet, thi hvis man ikke kan blive enig om den procentvise Forhøjelse, maa Konsekvensen blive, at alle de Udgifter, som volde denne Merudgift, der skal dækkes paa den Maade, maa falde bort. Det bliver en samlet Finansovervejelse, som man antagelig altid vil kunne komme til Ende med, hvorimod det andet vil føre til endeløse Debatter og Kamp om hele vor finansielle Stilling fra Aar til Aar. Men helt uden Betænkelighed er jeg ikke heller ved det af Flertallet foreslaaede, idet jeg forudsætter, at det vil forøge Vanskelighederne ved Finanslovens Tilvejebringelse. Jeg nærer ikke, som det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch), den Opfattelse, at vi nu staa, akkurat ligesom England stod inden Vetoloven med Hensyn til Forholdet mellem de to Ting angaaende Finansloven. Det er en yderlig formel Betragtning af det ærede Medlem, og jeg synes, at selv det mindste praktiske Kendskab til vor Politik maatte sige ham, at saaledes er Tilstanden slet ikke her til Lands. Det er ingenlunde udelukket, at der, navnlig hvis Formue- og Indkomstskatten skal reguleres paa Finansloven, kunde komme ret jævnlig Meningsforskel mellem Tingene, som det var vanskeligt at komme igennem. Der er i meget mindre Grad Udsigt til denne Meningskamp ved Flertallets Forslag, om det end nok kan volde nogen Uro. Jeg er derfor ikke uden Betænkelighed ved Forslaget, men finder dog, at det kan accepteres.

Jeg har dernæst stillet et Ændringsforslag om en anden Affattelse af Bestemmelsen om Gesandter og fremmede Konsulers og deres Personales Skattepligt og om udenlandske Statsoverhoveders og Medlemmer af udenlandske Fyrstehuses Skattepligt samt om Kongehusets Skattepligt. Ændringsforslaget indeholder ikke meget nyt, det er i det væsentlige kun en anden Formulering. Det indeholder hovedsagelig, at man stiller Medlemmer af Fyrstehuse og de udenlandske Statsoverhoveder paa samme Maade, som de fremmede Gesandter og deres Personale ere stillede